

Kính thưa Thầy và các Thầy Cô!

Chúng con xin phép chia sẻ một số nội dung chính mà chúng con ghi chép trong bài Thầy Vọng Tây giảng từ 4h50' đến 6h00', sáng thứ Ba, ngày 20/08/2024.

TỊNH KHÔNG PHÁP NGŨ

BÀI 222

Ban Biên Tập đã trích lục ra những câu hỏi thiết thực đối với chúng ta đưa vào phần vấn đáp, tuy nhiên, trong cuộc sống này, chúng ta còn có vô số những câu hỏi mà chúng ta cần phải hỏi vì chúng ta vẫn đang cảm thấy không chắc chắn, cảm thấy còn mơ hồ. Nếu cảm thấy không chắc chắn thì việc làm của chúng ta sẽ không mạnh mẽ, quyết liệt.

Có người hỏi Hòa Thượng là trong quá trình tu hành, chúng ta vẫn cần phải xây dựng các mối quan hệ ân nghĩa, thù tạc thì làm thế nào để làm được tốt đẹp mà không cản trở việc tu hành. Việc này không khó, chỉ cần chúng ta có tâm chân thành là được vì trong tâm chân thành sẽ lưu lộ ra mọi ứng đối phù hợp nhất, thỏa đáng nhất, vừa vặn nhất. Nếu không xuất phát từ tâm chân thành thì mối quan hệ của chúng ta sẽ có sự so đo, hơn kém, có phân biệt chấp trước.

Hòa Thượng nói: **“Chỉ cần mỗi chúng ta có đầy đủ năm đức: Ôn hậu, Thiện lương, Cung Kính, Tiết Kiệm, Nhẫn nhượng thì trong đời xử thế sẽ luôn vừa vặn.”** Con người trở nên lộ bịch, cao ngạo vì thiếu tâm cung kính, thiếu lễ nhượng. Thầy Thái từng nói con cái ngày nay, học qua một thời gian, thấy mình giỏi hơn Cha Mẹ, thấy mình là người thông suốt còn hành động việc làm của Cha Mẹ thì ngu dốt. Trong bối cảnh đời sống như thế thì người có đầy đủ năm đức, lục hòa, lục độ đã là một con người hoàn thiện. Trong tu hành và đời xử thế tiếp vật, người đó không bị chướng ngại. Chướng ngại là do tâm bất thiện, thiếu năm đức, lục hòa, lục độ.

Hòa Thượng nói: **“Chúng ta ở trong xã hội lấy năm đức “Ôn Lương Cung Kiệm Nhượng” làm nền tảng tu dưỡng để thực tiễn được tốt, được viên mãn tam phước, lục hòa, lục độ và 10 nguyện của Phổ Hiền”.** Đây là nền tảng thiết thực mà Phật pháp đã dạy chúng ta.

Có người hỏi Không Lão Phu Tử rằng trong việc làm hằng ngày, chúng ta làm thế nào để làm cho tốt? Ngài dạy rằng: **“Tu vô tà”** – tu tưởng không có tà vạy. Nhà Phật thì dạy rằng trong tâm **“thuần thiện thuần tịnh”** thì khi đời xử thế tiếp vật, hành động tạo tác, chúng ta luôn làm đúng như lý như pháp, mang an vui đến cho mọi người. Tu tưởng tà vạy là khởi phân biệt chấp trước, so đo phải quấy, tốt xấu sẽ khiến chúng ta gặp chướng ngại và chính mình gây chướng ngại cho người.

Có người hỏi: “*Vậy thưa Sư Phụ, Phật pháp không thể nào tách rời khỏi quần chúng phải không ạ?*” Hòa Thượng nói: “***Mỗi người tu hành đều không thể rời khỏi quần chúng vì mỗi hành vi sai lầm đều từ nơi đối nhân xử thế tiếp vật phát sanh ra.*** Chúng ta không tiếp xúc với mọi người thì làm sao chúng ta biết chúng ta đã xa rời được tập khí của mình hoặc chúng ta có còn thị phi, phải quấy, tốt xấu, ta và người, hay không?

Ngày ngày, chúng ta ở trong phòng máy lạnh, trong bốn bức tường để niệm Phật, lễ Phật tu hành nên cảm thấy mình vô cùng thanh tịnh nhưng khi ra bên ngoài đụng chuyện thì phiền não vẫn y nguyên. Cho nên cần phải trải sự luyện tâm, có tiếp xúc với “*Tài Sắc Danh Thù*” mới có thể xem những thứ đó còn bó buộc mình không.

Hòa Thượng nói: “***Người chân thật tu hành không xem trọng hình thức***”. Hình thức có thể hài hòa với mọi người là tốt chứ không cần tạo ra sự biệt lập hoặc nhớ nhãng. Thế nhưng nhiều người tu hành ngày nay trọn hình thức tu biệt lập. Hình thức tu thì biệt lập nhưng tâm thì vẫn “*Thị phi nhân ngã, danh vọng lợi dưỡng, tự tư tự lợi, tham sân si mạn*”, vậy thì hình thức như vậy chỉ làm chướng ngại. Hình thức biệt lập, tách biệt khiến mọi người cảm thấy chướng và sẽ đặt câu hỏi người có hình thức tu, ăn mặc như vậy mà sao vẫn có thái độ quá tầm thường, từ đó họ sẽ không kính trọng hình tướng người tu hành.

Hơn 20 năm trước, tôi thấy mọi người mặc đồ nâu, tôi cũng mặc đồ nâu và có những hình thức tỏ ra mình là người tu hành tuy nhiên trong nội tâm thì trống rỗng, vẫn đầy đủ tập khí phiền não xấu ác. Không chỗ nào Phật dạy người tại gia ăn mặc khác biệt với thế gian. Từ ăn mặc của mình, mọi người sẽ phản cảm không gần gũi chúng ta. Khi tôi phiên dịch các bài giảng của Hòa Thượng, tôi thấy Ngài ăn mặc rất đẹp. Có người hỏi vì sao Ngài mặc đẹp như thế? Ngài nói: “***Để độ chúng sanh***”.

Mọi người đều biết chúng ta đang đề xướng chuẩn mực Thánh Hiền và chúng ta là người niệm Phật, vậy thì hành nghi của chúng ta phải thật đoan trang và phù hợp với đời sống hiện đại. Cho nên Phật pháp không tách biệt với thế gian. Chúng ta là người học Phật pháp, học chuẩn mực Thánh Hiền mà chúng ta không ở hồng trần để làm ra tấm gương thì ai sẽ làm?

Đời sống chuẩn mực đạo đức lễ tiết của con người ngày nay đang càng lúc càng đi xuống, gọi là “*Thế phong nhược hạ*”. Nguyên nhân là vì thiếu người làm ra tấm gương để người khác nhìn vào học tập. Mấy năm gần đây, các Thầy Cô trong Hệ Thống Khai Minh Đức rất tích cực làm lợi ích cộng đồng khiến một số người làm theo. Khi họ làm rồi thì họ sẽ vui và vì vui nên tiếp tục làm mạnh mẽ hơn, tranh thủ thời gian rảnh làm các công việc lợi ích cộng đồng thay vì đi chơi, la cà như trước đây. Hay việc tặng rau ở khu vực tôi đang ở thì chỉ cần đặt rau ở cửa là họ biết ngay ai là người tặng hay việc tặng quà cũng vậy đã khiến người hàng xóm đó từ một người luôn đố kỵ, thù hằn sau một thời gian thì không còn đố kỵ và thù hằn nữa.

Hòa Thượng dạy chúng ta là người tu hành chân thật không câu nệ hình thức. Ngài từng kể rằng đã tham gia một đám cưới với đông khách mời danh tiếng và uống một ly rượu. Ngài uống một ly nhưng lại có thể nói chuyện với họ 15-20 phút, để chia sẻ giáo huấn của Phật, chuẩn mực của Thánh Hiền. Nếu không uống một ly, Ngài không có cơ hội để nói chuyện với họ. Đây là khai duyên chứ không phải phan duyên hay phạm giới. Không câu nệ hình thức là như vậy chứ không phải ăn mặc xuề xòa, thậm chí đến những nơi trang trọng mà ăn mặc không nghiêm túc là đã không xem trọng mọi người.

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Thưa Sư Phụ, nếu bác sỹ có thể trị được nghiệp chướng của người bệnh, vậy thì có phải là nhân quả đã bị thay đổi rồi không?”* Hòa Thượng trả lời: ***“Không thể nào! Nghiệp chướng là phải chính mình có công phu định tuệ mới tiêu trừ được. Nếu như bác sỹ có thể trị được bệnh nghiệp chướng của người thì Phật, Bồ Tát cũng bái họ làm thầy.”***

Bác sỹ chỉ có thể trị bệnh trên thân sinh lý. Cho nên Hòa Thượng chỉ dạy rằng khi có bệnh, chúng ta cần tuân thủ ba việc: Đi khám bệnh để bác sỹ trị bệnh nơi thân; Sám hối nghiệp chướng; và Hóa giải với oan gia. Ngài Ngô Đạt Quốc Sư bị Tiều Thố nhập vào đầu gối biến thành một mụn ghẻ ăn thịt. Một vị A La Hán đã dùng tâm từ bi của mình để cảm hóa oan hồn Tiều Thố và khi Tiều Thố bằng lòng rời đi rồi, mụn ghẻ mới khỏi.

Thời xưa từng có câu chuyện về một người báo thù cho Cha. Người này quyết học tập thành tài để quyết quay về báo thù. Tuy nhiên, khi trở về thì thấy người có oán cừu với Cha mình lúc này lại là một vị quan tốt, thương dân như con nên người này gác lại mối thù xưa, không báo oán nữa. Hòa Thượng nói oan gia trái chủ của chúng ta cũng như vậy. Chỉ khi chúng ta phát tâm làm lợi ích cho cộng đồng, cho chúng sanh thì oan gia trái chủ mới không dám phá hoại.

Việc này rất có đạo lý. Cho nên người trên thân có bệnh do nghiệp chướng, không phải bệnh do thân sinh lý và bác sỹ tìm không ra bệnh thì phải phát tâm rộng lớn làm lợi ích cộng đồng xã hội, lợi ích chúng sanh mới hóa giải được oan gia. Nếu không làm được như thế thì rất khó làm oan gia trái chủ cảm động. Đây cũng là cách tích công bồi đức.

Có người hỏi rằng: *“Nếu người bệnh thọ mạng đã hết mà bác sỹ có thể cứu sống được thì có làm thay đổi nhân quả hay không?”* Hòa Thượng trả lời rằng: ***“Nếu bác sỹ có thể cứu sống họ là vì mạng của họ chưa hết. Bác sỹ chỉ có thể trị được bệnh chứ không trị được mạng.”***

Có người hỏi Hòa Thượng rằng: *“Thưa Sư phụ, cái gì gọi là vận? Cái gì gọi là mạng? Mạng và vận là định số phải không? Không thể cải tạo được phải không?”* Hòa Thượng trả lời: ***“Mạng là định số của sanh tử, vận là sự trôi sụt trong đời sống một con người. Hai loại này đều có thể thay đổi được. Mạng và vận đều ở trong tay chúng***

ta. Chỉ cần tâm địa của chúng ta thanh tịnh, tích lũy công đức, tự hành hóa tha, tự mình tu học, giúp người thay đổi thì có thể cải đổi được vận mệnh.”

Câu chuyện của Viên Liễu Phàm là điển hình về cải tạo vận mệnh. Lúc đầu, ông nghĩ rằng vận mạng đã an bài, không thay đổi được, nên ông buông trôi. Tuy nhiên, nhờ sự chỉ dạy của Vân Cốc Thiền Sư mà trong thời gian ngắn ông đã thay đổi được vận mạng. Chúng ta cũng vậy, đều có thể thay đổi được vận mạng. Muốn thay đổi được vận mạng thì tích cực làm việc thiện lành, cứu giúp tất cả chúng sanh.

Một người khác hỏi Hòa Thượng rằng: “*Thưa Sư phụ, khi ở trong bệnh viện chăm sóc người bệnh thì mình có bị kết oán với oan gia trái chủ của người bệnh hay không?*”. Hòa Thượng nói: “***Chỉ cần chúng ta chăm chỉ chăm sóc cho người bệnh thì nhất định chúng ta cũng đã tạo nên một thiện duyên.***” Người thế gian nhìn vào hành động của chúng ta mà cảm động thì chúng sanh ở các tầng không gian khác (bao gồm cả oan gia trái chủ) cũng cảm động. Còn nếu chúng ta làm qua loa, chểnh mảng, gọi là làm cho có, thì người thế gian sẽ rất khó chịu.

Ở thế gian, vẫn có việc con thiếu nợ thì đôi lúc Cha Mẹ phải gánh chịu. Tuy nhiên, trong mỗi nợ nần nhân quả thì oan có đầu, nợ có chủ nên ai mang nợ thì người đó phải trả. Nếu chúng ta có duyên nghiệp với oan gia thì họ mới đến đòi nợ, công kích chúng ta. Làm gì có chuyện, oan gia của người kia nhưng lại tìm mình để thanh toán. Có câu rằng: “*Ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, không tu không đắc*”. Ông tạo tội thì ông nhất định chịu tội, không ai gánh nghiệp thay cho ai được. Cho nên không có chuyện, vì chăm sóc người bệnh mà mình bị kết oán với oan gia trái chủ của người bệnh. Nếu có thì chính mình trong đời quá khứ đã từng kết oán, có duyên nghiệp với họ.

Từ trong bệnh khổ, mỗi chúng ta có thân thể thì đừng mong cầu không bệnh. Chỉ cần trái gió trở trời hay ăn uống không cân đối thì lập tức sẽ phát bệnh. Cơ thể chúng ta có khả năng tự phục hồi, nhưng phải mất đến vài ngày. Nhiều người chấp trước, khi bị bệnh không thèm uống thuốc khiến bệnh tật phá hết nội tạng hoặc có người quá phụ thuộc vào thuốc thì đều không nên. Nếu chúng ta dùng thân thể còn khỏe mạnh để hưởng thụ, thực hiện dục vọng của mình thì là sai còn nếu chúng ta giữ gìn thân thể khỏe mạnh làm được nhiều việc lợi ích chúng sanh thì rất tốt, rất đáng nên khỏe.

Trong số những câu trả lời của Hòa Thượng hôm nay chúng ta thấy rằng vận và mạng đều có thể thay đổi, bằng cách chúng ta phát tâm Đại Từ Bi, làm việc thiện lành cứu giúp tất cả chúng sanh./.

Nam Mô A Di Đà Phật

Chúng con xin tùy hỷ công đức của Thầy và tất cả các Thầy Cô!

Nội dung chúng con ghi chép lời giảng của Thầy có thể còn sai lầm và thiếu sót. Kính mong Thầy và các Thầy Cô lượng thứ, chỉ bảo và đóng góp ý kiến để tài liệu học tập mang lại lợi ích cho mọi người!